

[Gustav Pedersen.]

de andre Varegrupper, at vi maa forudsætte, at Kvantummet er nedadgaaende, og at vi som Følge deraf ogsaa maa regne med, at Afgifterne giver mindre, efterhaanden som Varelagrene svinder ind.

Jeg tror altsaa, det er nødvendigt at pointere, at Finansministeren ikke fortsat kan regne med at faa en Appelsin i sin Turban i Form af en hel Del glædelige Overraskelser paa Afgiftslovenes Omraade. Men maa jeg saa i øvrigt sige, at selv om det skulde ske, hvad jeg for mit Vedkommende altsaa ikke tror, at vi endnu en Gang faar et Overskud paa Statsregnskabet i Stedet for det Underskud, man skal vente ifølge Finanslovens Tal, kan jeg ikke se, at der derved er sket nogen Skade, for der er jo adskillige Omraader, hvor vi i de kommende Aar kan regne med, at Staten kommer ud for store Forpligtelser. Der har ved visse Lejligheder i Pressen været fremsat den Paastand, at hvis der var et Overskud paa Statens Regnskab, maatte dette Overskud betales tilbage til Skatteyderne. Det er ejendommeligt, at denne Opfattelse kommer frem i Kredse, der i første Række repræsenterer Erhvervslivet, for hvis Tanken skulde videreføres i det praktiske Erhvervsliv, maatte jo et Aktieselskab, der har tjent Penge, som bliver henlagt til Reservefonden, tilbagebetale saadanne Penge, enten til Aktionærerne eller til Arbejderne, der maaske har faaet for lidt Løn, eller til Forbrugerne, der har betalt for meget for Varerne; dette maatte ske fremfor at foretage Henlæggelser, som maaske ikke er strengt nødvendige. Der er sikkert ingen, der vil hævde, at det skulde være en god Maade at arbejde paa i Erhvervslivet. Men naar nu Forholdet er det — og det ved i hvert Fald alle her, at det er —, at Staten kommer ud for en voksende Række Forpligtelser af økonomisk Art, synes jeg, det er urimeligt at vende sig imod en Konsolidering, der i Virkeligheden drejer sig om forholdsvis smaa Beløb, sammenlignet med de Forpligtelser af økonomisk Art, Staten kommer til at staa over for, ikke mindst naar man tager den Risiko i Betragtning, der ligger i en Del af de Aktivdannelser, der har fundet Sted inden for det samme Tidsrum. Jeg kan derfor ikke se, at der er blot Skygge af Berettigelse i Paastanden om, at det skulde være muligt for Finansministeren paa dette Tidspunkt at give Afkald paa de Indtægter, der ligger i det Lovforslag, der er fremsat. Om det er muligt at skaffe Midlerne paa anden Maade, kan der forhandles om, men det har i hvert

Fald været mit Indtryk under de tidligere Behandlinger, at det var den eneste reelle Mulighed, der forelaa, og ud fra denne Opfattelse vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til hurtig og velvillig Behandling.

Erik Eriksen: Da mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, er syg og saaledes forhindret i at være til Stede, skal jeg i hans Fraværelse komme med et Par Bemærkninger.

Ministerens motiverede sit Forslag med, at Statens Indtægtsbehov gør det nødvendigt at bibeholde de midlertidige Forbrugsafgifter, som, efter at Udgiften ved Uddeling af Købekort er trukket fra, skulde give en Nettoindkomst for Staten paa omkring 200 Mill. Kr. for et Aar. Hvorvidt denne Betragtning holder Stik, kan selvfølgelig ikke siges nu, det afhænger af mange eller i hvert Fald af flere Forhold. Men selve den Kendsgerning, at Staten nødvendigvis maa have disse Indtægter, som den højtærede Minister udtrykte sig, maa man jo i Virkeligheden, saadan som Vilkaarene er, bøje sig for, selv om det langt fra er med Glæde, og selv om det maaske heller ikke er helt saa nødvendigt, som den højtærede Minister har givet det Udseende af. Derom kan der imidlertid diskuteres uden Ende, og det skal jeg ikke komme ind paa. Men det skal dog fra vor Side siges med størst mulig Tydelighed, at kun en Situation som den, vi er inde i nu, gør, at Venstre kan medvirke til Lovens Forlængelse.

Hele denne Lovgivning taler jo sit tydelige Sprog om, hvor haardt ramt danske Borgere i Virkeligheden er i skattemæssig Henseende. De meget høje Afgifter paa livsnødvendige Forbrugsvarer er efterhaanden blevet et saa fremtrædende Træk, at det kun kan beklages, og derfor skal jeg gentage, at kun en ekstraordinær vanskelig Tid som den, vi nu er inde i, gør det muligt for os at støtte Lovforslaget. Det er vistnok sjældent, at en Skat har været saa ilde set — og med Rette — som f. Eks. Omsætningsafgiften paa Manufakturvarer. Jeg vil gøre opmærksom paa et andet Forhold netop nu, nemlig dette, at ogsaa under Hensyn til Varesnes Brugsværdi er det let at forstaa Befolkningens Reaktion over for denne Skat. De daarligere Kvaliteter, vi nu har, betyder i Virkeligheden, at Skatten er endnu højere, end det ser ud til, fordi Tøjet simpelt hen ikke holder saa længe, som det gjorde tidligere.

Hvad angaar de faa, og i Hovedsagen